

РЕШЕНИЕ

№ 3256

гр. София, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-К, в закрито заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

Членове: Десислава Зисова
Мая Михайлова

като разгледа докладваното от Мая Михайлова Въззивно гражданско дело № 20221100510335 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 - 438 от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 60285/26.09.2022 г. по описа на СГС, подадена от Ч. Е. Я. - длъжник по изпълнително дело № 20208410405093/2020 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, срещу разпореждане от 15.02.2022 г., с което съдебният изпълнител е отказал прекратяване на принудителното изпълнение. Навеждат се доводи, че е налице хипотезата за прекратяване на изпълнително дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК - вискателят да не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Жалбоподателят излага твърдения и за настъпила погасителна давност на вземането съгласно чл. 110 от ЗЗД. Моли обжалваното разпореждане да бъде отменено.

Вискателят „Т.С.“ ЕАД е подал възражения в срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК, в което навежда доводи за неоснователност на подадената жалба.

Частен съдебен изпълнител Н.М. е депозирал мотиви във връзка с постановения акт, като счита, че жалбата е неоснователна. Поддържа, че по делото не е налице двугодишен период, през който да не са извършвани изпълнителни действия.

Съдът, след извършването на проверка, относно допустимостта и редовността на подадената жалба и с оглед данните в изпълнителното дело, намира следното:

Изпълнително дело № 20208410405093/2020 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ е образувано по молба на вискателя „Т.С.“ ЕАД, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 24.06.2020 г. по гр.д.№ 8814/2013 г. по описа на СРС, 81-ви състав срещу длъжника Ч. Е. Я., за сумата от 179.50 лева - присъдени съдебни разноси.

С молбата за образуване на изпълнително дело вискателят е възложил на частния съдебен изпълнител на основание чл. 18 от ЗЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, както и да определи способа на изпълнение.

С разпореждане от 22.12.2020 г. е образувано изпълнителното дело, разпоредено е да се изпрати съобщение по чл. 191 от ДОПК до НАП, да се направят справки за имущественото състояние на длъжника и да бъде изпратена покана за доброволно изпълнение.

До Ч. Е. Я. е изпратена покана за доброволно изпълнение с изх. № 004828/18.01.2021 г., която, видно от обратната разписка на гърба на поканата, е връчена лично на 22.01.2021 г. Във връзка с възлагането от вискателя по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ, с разпореждане от 18.01.2021 г. е наложен запор върху вземанията за суми по банковите сметки на длъжника, открити в „Ю.Б.“ АД.

На 29.01.2021 г. Ч. Е. Я. е депозирал „възражение по чл. 433 (1), т. 8 от ГПК, чл. 110, чл. 119 от ЗЗД с вх. № 005876/29.01.2021 г., в което се излагат твърдения за недължимост на сумата по изпълнителния лист, въз основа на който е образувано настоящото изпълнително дело, и е направено искане за прекратяване на делото.

С разпореждане от 15.02.2021 г. ЧСИ Н.М. постановява отказ от прекратяване на изпълнението с мотив, че не са настъпили прекратителните срокове по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

При така констатираните факти и обстоятелства, съдът прави следните правни изводи:

Съдът приема, че жалбата е подадена в срок от надлежно легитимирана

страна и срещу акт, подлежащ на обжалване на осн. чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК, платена е изискуемата държавна такса, поради което жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна по следните съображения:

Когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. В мотивите по т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС е посочено, че както в доктрината, така и в съдебната практика, е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпило прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Прекратяване и спиране на всяко съдебно производство (в т. ч. исковото и обезпечителното) е възможно както по силата на закона (при което актът за прекратяване има декларативен характер), така и по изявление на органа, който ръководи производството (при което актът за прекратяване има конститутивен характер).

В мотивите на Тълкувателно решение № 2/2013 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС (т. 10) е посочено, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на взискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение,

плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Изпълнителното производство е образувано въз основа на молбата от 22.12.2020 г., като от този момент е започнал да тече срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Видно от документите по делото и описаните по-горе действия, от този момент нататък не се установява да е налице период от повече от две години, през който да не са извършвани изпълнителни действия по процесното изпълнително дело.

С оглед на гореизложеното, по делото не са настъпили предпоставките за прогласяване на неговото прекратяване съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Що се касае до твърдението на длъжника за настъпила погасителна давност на вземането съгласно чл. 110 от ЗЗД, следва да се посочи, че тези въпроси биха могли да бъдат разрешавали единствено от съда и едва след влязъл в сила съдебен акт съдебният изпълнител може да съобрази това по вече образуваното изпълнително дело.

Предвид изложеното, по делото не се установява изтичане на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, като съдебният изпълнител правилно е отказал издаването на акт, с който да констатира прекратяване на изпълнителното производство. Ето защо, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, *съдът*

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на **Ч. Е. Я.**, ЕГН *****, с адрес – гр. София, ж.к. ****, - длъжник по изпълнително дело № 20208410405093/2020 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, срещу разпореждане от 15.02.2022 г., с което съдебният изпълнител е отказал прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____